

[Aksel Møller.]

været Meningen, men Tanken er altsaa den, at der skal træffes Afgørelser i disse Raad og Nævn, hvor det maa være den politiske Magtstilling, der er den afgørende, og ikke selve den saglige Raadgivningsvirksomhed. For hvorfor betjener skiftende Handelsministre sig af saadanne Raad og Nævn, hvori Erhvervsorganisationerne er repræsenteret? Naturligvis, fordi de derved opnaar, at Erhvervsorganisationernes Sagskundskab stilles til deres Raadighed paa et Tidspunkt, hvor Sagen endnu ikke er udviklet i Forslagsform, eller hvor der gennem Bekendtgørelse kan foretages Ændringer i Overensstemmelse med, hvad disse sagkyndige siger.

Nu er Forholdet altsaa det, at den højtærede Handelsminister undervejs i sin Sjølvændring fra Vareforsyningsdirektoratet over Arbejderbevægelsens Erhvervsraad frem til Magten over Forsyningspolitikken vil give Forbrugerrepræsentanterne en særlig fremtrædende Stilling. Ja, men ønsker mit Parti da ikke, at Forbrugerne skal være med til saa stærkt som muligt at søge deres Interesser beskyttet?

Jo, naturligvis gør vi det, men vi har nu den Opfattelse, at vil den højtærede Handelsminister lære Forbrugernes Syn paa en Sag at kende, har Ministeren Rigsdagen at henvende sig til. Det er Landets politiske Organ, og her er der alle Muligheder for, at den højtærede Handelsminister ud fra alle Synspunkter fra alle de forskellige økonomiske Klasser, hvori vort Samfund af Udviklingen er delt op, kan hente alle de Raad, som det er nødvendigt for ham at faa for at danne sig en klar Mening om, hvorvidt hans Politik i det konkrete Tilfælde er gennemførlig.

Og hermed er jeg da ved det andet Stykke i det Forslag, vi har stillet til Beslutning, for det opfordrer den høje Regering til i en Række Tilfælde at fremsætte egentlige Lovforslag fremfor at benytte Bemyndigelsesloven. Naturligvis er det ikke Meningen, at denne Fremgangsmaade skal benyttes i saadanne Tilfælde, hvor Forholdene taler imod at lade en Foranstaltning blive drøftet af 225 Mennesker for aabent Tæppe, før den gennemføres. Naturligvis er det ikke Hensigten, at man dermed skal kunne risikere, at Landets Forsyning med en vigtig Vare bliver illusorisk i Kraft af, at der først maa gaa saa og saa lang Tid, i hvilken en offentlig Forhandling finder Sted om Sagen. Men vi vil hævde, at i mangfoldige Forhold, som vi har oplevet gennem

Aarene, kunde der i og for sig være valgt den Fremgangsmaade, at man havde søgt almindelig Lovhjemmel fremfor at benytte Bemyndigelsesloven. Jeg kunde f. Eks. mene, at det ærede Medlem Hr. Axel Kristensens Benzinordning uden Vanskeligheder kunde have været forelagt som Lovforslag i dette høje Ting og behandlet som et Lovforslag. Jeg kunde f. Eks. mene, at det ærede Medlem Hr. Axel Kristensens Kødordning ogsaa kunde have været underkastet en saadan Behandling. Jeg tror ogsaa, at Brændselsordningen kunde have været behandlet paa den Maade. Jeg vil indrømme, at der ogsaa kan anføres Eksempler paa mange andre Ting, hvor man maa mene, at en saadan Behandling ikke kunde have fundet Sted uden at have skadet den Sag, hvis Løsning man sigtede imod, men jeg tror, at man i dette høje Ting vil være enig i, at det nu er nødvendigt i højere Grad at faa Rigsdagen trukket ind i Afgørelsen, saaledes at det bliver Rigsdagen, der følger med i Tingenes Udvikling paa dette Omraade.

Nu ved jeg godt, man vil kunne sige, at Erhvervene som Regel altid tiltræder Ministerens Forslag under Forhandlingerne, men de tiltræder dem, fordi de i Virkeligheden ikke har anden Udvej end at tiltræde dem, for stilles de over for et ministerielt Forslag, som de ikke bryder sig om, saa har de vel Haab om at rette et og andet i det ved at gaa frivilligt med, men gaar de ikke med, behøver Ministeren ikke at tage Spor af Hensyn til dem, han kan simpelt hen paatvinge dem den Ordning, han ønsker.

Nej, der findes kun eet Sted her i Landet, kun eet Organ, hvor Sagerne kan behandles i fuld Offentlighed, og hvor enhver Indvending og enhver Kritik bliver prøvet, nemlig Rigsdagen, og derfor bør det principielle være, at i alle betydende Spørgsmaal faar Rigsdagen Lejlighed til at træffe Afgørelsen. Jeg ved godt, at dette vil blive et Slid for Rigsdagens Medlemmer, men det vil paa den anden Side opdrage Medlemmerne til at leve med i alle disse Ting paa en helt anden Maade, end de gør nu. Jeg ved ogsaa godt, at man har et Udvalg her paa Rigsdagen, som skal kunne følge med i Forsyningsproblemerne. Men er det overhovedet af nogen virkelig Værdi? Da den højtærede Handelsminister forleden Dag holdt sin Tale i Radioen om Forsyningsproblemerne, fik Udvalget samme Dag Besked om Talens Indhold. Altsaa nogen Indflydelse paa, hvad den højtærede Handelsminister vilde sige, kunde der ikke blive Tale om, skulde der maaske heller ikke være